

Snævre rammer skaber mistrivsel og handicap

Af Louise Meldgaard Bruun & Pia Justesen

Vi finder det meget bekymrende, at der er en stigning i psykisk mistrivsel og psykisk handicap blandt landets unge under uddannelse. Vi mener, at denne triste udvikling kalder på tværfaglig forståelse og handling, da den ikke blot udgør et psykologisk problem, men i høj grad også er et generelt samfundsmæssigt anliggende. Med denne artikel vil vi forsøge at dele et psykologisk og et menneskeretligt perspektiv på problemstillingen. Vores pointe er, at vi som samfund i højere grad skal kigge på omgivelserne og på rammerne for uddannelse i stedet for alene at fokusere på den enkelte unge med en psykisk sårbarhed. Vi vil derfor i artiklen komme med anvisninger på generelle initiativer til at sikre mere inkluderende uddannelser samt på individuelle tilpasninger, der i konkrete tilfælde kan være nødvendige for at sikre en lige adgang til uddannelse for personer med psykisk sårbarhed.

Kunne man forestille sig, at vi ikke ville tage affære, hvis vi oplevede en markant stigning af lungeproblemer og vejrtrækningsbesvær blandt unge mennesker på en naturvidenskabelig uddannelse? Ville vi ikke se de fysiske rammer på uddannelsesinstitutionen grundigt efter for at finde ud af, om der var udslip af giftige stoffer eller gasser i kemi- og fysiklokalerne, der skader lungefunktionen?

Vi ser en markant stigning af psykisk mistrivsel og sygdom blandt unge under uddannelse. Denne stigning er sammenfaldende med, at rammerne for uddannelse er blevet tiltagende ufleksible og en generel indsnævring af normalitetsbegrebet. De unge der udvikler psykisk mistrivsel, falder ud af uddannelsen, og beskrives som psykisk sårbare. Frafaldet stiger, og vi har en gruppe mennesker, som ikke får udviklet deres potentialer. Vi knækker sind og krænker konventioner, når vi tillader, at unge mennesker ikke tilbydes ordentlige uddannelsesmæssige rammer for at udvikle sig.

1. Problemet

Antallet af unge uddannelsessøgende med psykisk mistrivsel og egentlig psykisk lidelse som f.eks. angst, depression eller opmærksomhedsforstyrrelse er stigende. Ifølge Den Nationale Sundhedsprofil fra 2017 beskriver knap 20% af de unge under uddannelse sig med dårligt mentalt helbred.

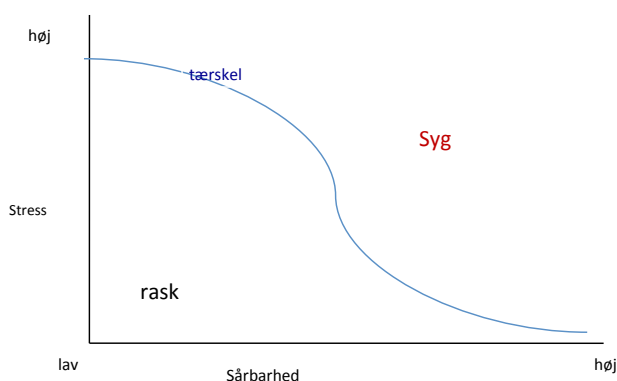
Der er en tendens til at betragte psykisk mistrivsel som et individuelt problem og beskrive den unge som psykisk sårbar. Unge mennesker må selv søge hjælp for at lære forskellige hensigtsmæssige strategier til at håndtere deres sårbarhed. Alternativt må de forlade deres uddannelse. Frafald grundet psykisk mistrivsel er et stigende problem på såvel ungdomsuddannelserne som de videregående uddannelser. Det frafald har både alvorlige individuelle konsekvenser for det unge menneske, som oplever ikke at lykkes med sit projekt, og betydelige

samfundsmæssige konsekvenser, når u hensigtsmæssige rammer og strukturer stiller sig i vejen for, at unges evner udvikles og omsættes i samfundet.

Når den enkelte unges sind betragtes som årsagen til mistrivsel og udvikling af psykisk lidelse, tager vi ikke højde for den viden vi har om psykisk lidelse, og vi overser handlemuligheder i forhold til at afhjælpe denne negative udvikling.

Mentalt helbred afhænger, ligesom vores fysiske helbred, af de påvirkninger og belastninger man udsættes for. Risikoen for udvikling af psykisk mistrivsel eller egentlig psykisk lidelse afgøres af forhold i miljøet og forhold hos den enkelte. Vi fødes med unikke forudsætninger og tilbøjeligheder. Hvordan disse udvikles afhænger af, hvilke rammer vores sind og fysik får for udviklingen. Miljøet har betydning for om, hvordan og hvornår en psykisk sårbarhed udløses. Man taler om en stress-sårbarhedsmodel som forståelsesramme for udvikling af psykisk mistrivsel og psykisk lidelse.

Denne model for udvikling af sygdom - at psykisk lidelse udvikles i et samspil mellem gener og miljø - genfindes også i udviklingen af flere af de store ('fysiske'/somatiske) livsstilssygdomme. Årsagerne til udvikling af sygdomme som f.eks. type 2 diabetes og lungecancer skal findes i samspillet mellem det enkelte menneskes genetiske disposition og det miljø hun lever i. Stigningen i type 2 diabetes er kommet parallelt med, at der i vores samfund er øget tilgængelighed af mad med et højt energiindhold og arbejdsfunktioner karakteriseret ved fysisk inaktivitet. Tilsvarende er forekomsten af lungecancer direkte proportional med rygning. Det er udbredt viden, at der skal interveneres på samfundsniveau, hvis forekomsten af disse livsstilssygdomme skal reduceres. Vi kunne ønske os samme bevidsthed om sammenhængen mellem psykisk mistrivsel og samfundsskabte rammer.

Figuren illustrerer arv-miljø sammenspillet i forhold til udvikling af psykisk lidelse. Med en høj grad af sårbarhed vil psykisk sygdom kunne udløses af mindre belastninger. Belastninger dækker over forhold og faktorer, der stiller krav, som individet ikke er i stand til at imødekomme. Hvorvidt noget udgør en belastning vil således være afhængigt af den enkeltes forudsætninger. I

uddannelsessammenhæng kan belastning eksempelvis udgøres af krav om specifikke præstationsformer, lange skoledage, krav om fleksibilitet mv.

Eksempel:

Mathilde har altid været relativt indadvendt; har nydt fordybelsen og har taget sig tid til de opgaver, hun er blevet givet. Hun har haft behov for god tid til at vænne sig til nye rutiner, når der har været forandringer omkring hende. I grundskolen har hun haft perioder med angstsymptomer, men disse er lettet, når lærerne har hjulpet hende med at forberede sig på ændringer og har skabt mulighed for, at hun kunne sidde på en fast plads. Hun klarede sig fagligt rigtig godt i grundskolen, og det lå lige for at fortsætte i gymnasiet. Hun har det meget svært i starten af gymnasiet, og udvikler svære angstsymptomer. Fagene volder hende ikke problemer, og hun klarer sig fortsat rigtig godt fagligt. Men hverdagen med konstante lokale skift, rullende (og uforudseeligt) skema og fleksible holddannelser stiller uhensigtsmæssigt store krav til det, hun har allersværest ved. To måneder inde i gymnasieuddannelsen dropper hun ud på grund af massive angstsymptomer og generel mistroivsel.

2. Normalitetsbegrebet

Mathilde er et eksempel på en pige, som lever fint og udvikler sig fagligt godt, så længe hun tilbydes gode og rimelige rammer for sin udvikling. Når hun sættes i en situation, hvor hun hele tiden skal demonstrere det, hun i udgangspunktet har vanskeligt ved – at skabe overblik over nyt og lave hurtige tilpasninger til ændringer – hæmmes hendes udvikling og hun begynder derfor at mistrives psykisk. Hun udvikler en psykisk lidelse, og hendes i øvrigt gode intellektuelle og faglige evner kan ikke udfoldes og udvikles.

De fleste uddannelser stiller stadigt større krav til at kunne præstere indenfor bestemte afgrænsede rammer. Det stiller specifikke krav til den unges tilpasningsevne, overblik, opmærksomhed og sociale formåen. Det har den konsekvens, at stadigt flere unge ikke kan opfylde kravene under almindelig uddannelse. I forhold til stress-sårbarheds modellen som præsenteret ovenfor er det generelle belastningsniveau således i dag øget, så relativt flere får udløst iboende psykisk sårbarhed.

Vi kommer dermed til at snævre normalitetsbegrebet ind, og vi skaber flere – og unødvendigt mange – syge. Dette har konsekvenser individuelt såvel som samfundsmæssigt. Den enkelte unge får en identitet som sårbar og/eller syg og efterlades med erfaringer om ikke at lykkes med at omsætte sine evner. Som samfund mister vi et potentiale i form af gode evner, der ikke udvikles og sættes i spil.

3. Handicap

En stor gruppe unge under uddannelse har således en profil, som i samspil med forskellige barrierer i omgivelserne hindrer dem i fuldt og effektivt at deltage i deres uddannelse på lige fod med andre. Men har de et handicap?

Tidligere betragtede man udelukkende handicap med medicinske briller. Personer med handicap var mennesker med en diagnose, som i bedste fald skulle helbredes. Fokus var på den enkelte persons psykiske sårbarhed, på det enkelte individ. Den medicinske handicapmodel er en tilgang, som i praksis stadig er udbredt blandt fagfolk og almindelige mennesker i Danmark. Igennem de senere årtier er den imidlertid blevet udfordret af en social og menneskeretlig tænkning, som indebærer, at man i højere grad end det enkelte menneskes sårbarhed ser omgivelserne som årsag til handicap. Man taler om en ny social handicapmodel, hvor handicap opstår på grund af et negativt samspil mellem sårbarhed og omgivelser. Strukturer og fordomme skaber således barrierer for, at et menneske med en sårbar profil kan udfolde sig på lige fod med andre. Den menneskeretlige tilgang gør, at handicap bliver et socialt forhold og en social konstruktion, snarere end et individuelt kendetegn. Det er ikke den enkelte person med handicap, som skal fikses. Det er ikke den enkelte persons hjerne, sind eller følelser, der er noget galt med. Det er omgivelserne!

Det er derfor omgivelserne, som må tilpasse sig menneskers forskelligheder og gøre det muligt, at også personer med en sårbar profil kan bidrage og tage aktivt del i samfundslivet. Den menneskeretlige handicapmodel indebærer et skift fra omsorg til rettigheder og er dermed også et opgør med den tilgang til personer med handicap, der alene er baseret på individuel medicinsk behandling.

Det betyder selvfølgelig ikke, at vi som samfund ikke skal drage omsorg for den enkelte unge. Men det betyder, at der i højere grad skal fokuseres på de strukturelle og holdningsmæssige barrierer, som de unge oplever under deres uddannelse. Det betyder også, at hvis disse barrierer under uddannelsen bliver elimineret, så vil den unge måske stadig have en psykisk sårbarhed - men ikke et handicap.

4. FN's Handicapkonvention

Den sociale og menneskeretlige handicapmodel følger af FN's Handicapkonvention, som Danmark blev medlem af i 2009. Konventionen fastsætter i artikel 24 retten til uddannelse for personer med handicap: "Deltagerstaterne anerkender, at personer med handicap har ret til uddannelse. Med henblik på at virkeliggøre denne ret uden diskrimination og på grundlag af lige muligheder skal deltagerstaterne sikre et inkluderende uddannelsessystem på alle niveauer samt livslang læring..." Gennem konventionen har Danmark således forpligtet sig til at sikre et inkluderende uddannelsessystem på alle niveauer.

Ifølge FN's særlige rapportør på uddannelsesområdet skal den inkluderende uddannelse tilgodese børns og unges behov for faglig og social udvikling.

Uddannelsen skal anerkende, at alle børn og unge har unikke karaktertræk, interesser, evner og indlæringsbehov, og at børn og unge med særlige uddannelsesbehov skal have adgang til at modtage tilpasset undervisning i almindelige skoler og uddannelsesinstitutioner på grundlag af en pædagogik, som sætter det enkelte barn i centrum (FN dokument: A/HRC/4/29 of 19 February 2007, par. 9).

FN's Handicapkomite, som er sat i verden for at overvåge medlemslandenes overholdelse af Handicapkonventionen, har i 2016 udarbejdet en generel anbefaling Nr. 4 om inkluderende uddannelse. Et undervisnings- og uddannelsessystem, som inkluderer, er noget andet og mere end et system, som integrerer alle børn og unge. I anbefalingen beskriver komiteen, at integration af børn med handicap i almindelige skoleklasser kort sagt indebærer, at børnene tilpasser sig skolernes standardiserede krav. I modsætning til integration betyder en inkluderende undervisning, at elever med handicap ikke bare anbringes i almindelige klasser men at der herudover iværksættes generelle strukturændringer i forhold til eksempelvis organisering, læseplaner samt undervisnings- og læringsstrategier. (FN dokument: CRPD/C/GC/4 of 25 November 2016, par. 11).

Tilgangen i Handicapkonventionen indebærer, at fokus flyttes fra den enkelte unge til barriererne i omgivelserne. Det primære er derfor, at der sker en generel tilpasning af undervisningen, så den bliver mere inkluderende i forhold til at imødekomme alle børn og unges behov. Hvis der herudover er behov for det, skal der ydes effektiv individuel støtte og tilpasning af undervisningen til den enkelte unge.

Handicapkonventionen slår fast, at inkluderende uddannelse er en menneskeret. Det enkelte barn og unge menneske har derfor ret til både at modtage undervisning, som egner sig til at inkludere alle, samt til konkrete individuelle tilpasninger.

5. Hvad betyder inkluderende undervisning i praksis?

Den danske stat er forpligtet til at gennemføre retten til inkluderende uddannelse i FN's Handicapkonvention. Desuden taler FN's Verdensmål Nr. 4 om at sikre børn og unge lige adgang til kvalitetsuddannelse. Et af delmålene taler i den forbindelse om, at børn skal sikres en rummelig grundskoleuddannelse af høj kvalitet, som vil føre til relevante og effektive læringsresultater. Et andet delmål understreger, at uddannelsesinstitutioner skal bygges og opgraderes, så de tager hensyn til børns og unges tarv, handicap og køn, og dermed skaber et sikkert, ikke-voldeligt, rummeligt og effektivt læringsmiljø for alle. Inkluderende undervisning, som sikrer en lige adgang til uddannelse, er således også en målsætning, der understreges i FN's Verdensmål.

Herudover har det siden 1. juli 2018 været ulovligt at diskriminere på grund af handicap i Danmark (Lov om forbud mod forskelsbehandling på grund af handicap). Skoler og uddannelsessteder er derfor i dag forpligtede til at beskytte

børn og unge med handicap mod diskrimination i adgangen til undervisning og uddannelse.

Men hvordan kan der i praksis ændres på strukturerne på den enkelte skole eller uddannelsesinstitution? Hvordan kan barriererne elimineres, så alle børn og unge får lige adgang til uddannelse, og ingen oplever at blive diskrimineret på grund af deres handicap?

Det handler først og fremmest om at sikre den inkluderende undervisning. Dette bør gøres med fokus på dels de forhold, der kan understøtte læring generelt og med fokus på, at alle mennesker har forskellige læringsstile og derfor brug for at få tilrettelagt indlæring og uddannelse på forskellig vis. Man taler også om, at uddannelsesinstitutioner i højere grad skal tilbyde universelle design for læring.

I USA har der i mange år eksisteret et forbud mod diskrimination på grund af handicap på uddannelsesområdet. Diskriminationsforbuddet har medvirket til, at skoler og uddannelsesinstitutioner har fokuseret på generelt at gøre undervisningen mere inkluderende. Robert Gould, som underviser på University of Illinois i Chicago fortæller: "Jeg erfarer, at når jeg sørger for at bygge inkluderende praksis ind i min pædagogik og i min undervisning, så bliver behovet for individuelle tilpasninger begrænset. For eksempel giver jeg de studerende mulighed for at deltage i undervisningen på flere forskellige måder. Det kan være gennem små gruppediskussioner eller individuelle opgaver, hvor jeg forsøger at tage højde for, at studerende alle lærer på forskellig vis. Jeg starter også altid min undervisning med en struktureret oversigt, som hjælper de studerende med at organisere deres tanker samtidig med, at det giver sårbare studerende mulighed for at forberede sig på emner, der kan være følsomme."

Udover at sikre en generelt mere inkluderende undervisning for børn og unge, fastsætter menneskerettighederne, at der skal iværksættes hensigtsmæssige og individuelle tilpasninger for den enkelte unge, som konkret har behov for det for at få lige adgang til undervisning.

Hvis man i USA er ung med en sårbar profil og starter i skole eller på en uddannelse, følger det af lovgivningen, at der skal ske en afklaring af, hvordan undervisningen kan tilpasses, så den unge får lige adgang til sin uddannelse. Fagpersoner i en særlig afdeling på uddannelsesinstitutionen vil i samarbejde med den studerende på baggrund af den konkrete psykiske sårbarhed lave en oversigt over, hvordan de enkelte undervisere skal tilpasse undervisningen. Underviserne får herefter et brev med konkrete anvisninger på, hvordan undervisningen skal tilpasses den pågældende studerende. Der er ikke i brevet redegjort for eventuelle diagnoser eller andre beskrivelser af den studerendes sårbarhed. Fokus er på, hvordan undervisningen skal tilpasses, hvilket alle undervisere har pligt til at efterkomme. På den måde undgår den studerende at skulle kontakte de enkelte undervisere med henblik på at forhandle og lave individuelle aftaler om tilpasning.

Undervisere i USA kan for eksempel blive forpligtet til at iværksætte følgende rimelige tilpasninger i forhold til den enkelte person:

- At give ekstra tid til eksamen og hjemmeopgaver

- At udlevere PowerPoints mv. før undervisningen
- At acceptere at den studerende ind i mellem kommer for sent til timerne og går i timerne
- At acceptere at den studerende har ekstra fravær
- At arrangere at en medstuderende deler sine noter fra undervisningen med den pågældende

Eksempel:

Meghan er i gang med et Ph.d. studium på et universitet i Chicago. Meghan har bipolar lidelse. Hun har stabile perioder, hvor hun fungerer fint på studiet, og hvor hverken medstuderende eller professorer oplever hende som sårbar. Men hun har også andre perioder, hvor hun har svært ved at komme ud af sengen om morgenen, og hvor det giver store udfordringer at følge undervisning og få arbejdet på sit projekt.

Det var særligt en udfordring for Meghan, da hun gik på college. På grund af medicinbivirkninger var det ind i mellem vanskeligt for Megan at holde sig vågen til undervisningen, særligt i formiddagstimerne. Hvis Meghan faldt i søvn blev det typisk opfattet som mangel på interesse og engagement. Eller også tænkte underviserne, at hun ikke tog ansvar i forhold til sit natteliv. Når Meghan blev stresset over at skulle aflevere store opgaver, oplevede hun, at det kunne udløse angstanfald.

På den baggrund fik Meghan udarbejdet et "Letter of Accommodation". Brevet blev lavet af et særligt kontor på college, som også sørgede for, at det blev sendt til alle hendes undervisere. I brevet blev det forklaret, at Meghan på grund af sit handicap havde brug for tilpasninger i forhold til undervisning og fravær. Brevet beskrev, at Meghan kunne have svært ved at holde sig vågen i undervisningen og derfor kunne have behov for at forlade lokalet for at holde en pause eller at gå tidligt. Hun kunne også have brug for at få længere tid til eksaminer eller til aflevering af opgaver. Desuden kunne hun have brug for ekstra fravær, fordi hun ind i mellem ikke var i stand til at møde op til undervisning. Meghan havde ifølge brevet ret til alle disse tilpasninger, og når hun benyttede sig af dem, måtte det ikke komme hende til skade i forhold til fraværspocent og/eller karaktergivning. Brevet betød, at Meghan ikke selv behøvede at forklare sin situation til den enkelte underviser. Hendes undervisere fik alle sammen tilsendt dette brev, og de var ansvarlige for at imødekomme Meghans behov for tilpasninger.

I Danmark er der ikke etableret tilsvarende systemer for, hvordan undervisningen skal tilpasses, hvis den enkelte unge har behov for det. Det er imidlertid ikke ensbetydende med, at det ikke sker i konkrete tilfælde, men det vil afhænge af den enkelte uddannelsesinstitution.

Eksempel:

Peter gennemfører en ungdomsuddannelse til trods for perioder med svære depressioner. I perioder hvor han er syg med depression, har han problemer med at koncentrere sig og besvær med at overskue afleveringerne. Med uddannelsesinstitutionen er der lavet aftale om, at han følges af en mentor, som hjælper ham med relevante tilpasninger, når han er ved at blive overbelastet. I

perioder med depressive dyk laves der aftaler med de relevante lærere om, at han fritages for dele af opgaverne, ikke forventes at bidrage aktivt i lektionerne foran alle kammaraterne, men i stedet gives mulighed for at demonstrere sine færdigheder i forbindelse med gruppearbejde i mindre grupper. Han får en deltidssygemelding, og der laves aftale med uddannelsesinstitutionens ledelse om, at han ikke sanktioneres for sit sygdomsrelaterede fravær. Tilpasningerne gør det muligt for ham at få en studentereksamen ligesom sine klassekammerater.

6. Konklusion - Tilpasning af miljøet for at minimere handicap

Graden af psykisk mistrivsel og dermed risikoen for udvikling af handicap øges, når kravene i omgivelserne overstiger de tilgængelige ressourcer. Fremdriftsreform, høje forventninger og krav til præstationer, øget kompleksitet i opgaverne og opbygning af uddannelserne er alt sammen med til at øge den generelle belastning af unge under uddannelse.

Der er brug for at se på de generelle strukturer omkring uddannelse i Danmark. Målet bør være at lave nogle ændringer, der gør uddannelse mere inkluderende, og som kan komme mange til gode, så vi som samfund ikke skaber psykisk mistrivsel og handicap, og så behovet for individuelle tilpasninger mindskes.

Nedenfor opregner vi derfor en række forslag til initiativer, som kan medvirke til at sikre generelt mere inkluderende uddannelser.

Generelle initiativer i forhold til de overordnede rammer for uddannelse:

- Skabe mulighed for at undervisere får kompetencer (efteruddannelse) til at kunne tilrettelægge undervisning, så forskellige læringsprofiler tilgodeses
- skabe bedre muligheder for fleksibel gennemførelse af uddannelse
- skabe mulighed for at studerende med behov får udarbejdet læringsprofiler og relevant vejledning, svarende til nuværende tilbud for ordblinde
- tillade fravær og udvise fleksibilitet ved psykisk sygdom på samme måde som det gøres ved fysisk sygdom
- gøre udvikling af politikker for mental trivsel på de enkelte uddannelsesinstitutioner lovpligtig
- skabe mulighed for og incitament til, at der samarbejdes mellem sundhedssektor og uddannelsessektor, når der er behov for særlige vilkår

Generelle initiativer i forhold til de enkelte uddannelsesinstitutioner:

- udvikle lokale politikker for mental trivsel, der involverer undervisere såvel som elever og studerende
- skabe gode vilkår for pauser. Både i form af fysiske rammer der giver mulighed for ro, og ved at undervisnings-sessioner ikke varer over 45 minutter

Generelle initiativer i forhold til undervisningsform:

- bruge både verbale og visuelle illustrationer af materiale og pointer
- sikring af tydelig struktur af de enkelte undervisningsforløb, så elever støttes i at skabe overblik og planlægge
- demonstrere skabeloner for og træne rutiner i forhold til de forskellige typer opgaveløsning

I de tilfælde hvor den inkluderende undervisning ikke er tilstrækkelig i forhold til at sikre den lige adgang til undervisning for enkeltpersoner med psykisk sårbarhed, skal der herudover iværksættes konkrete hensigtsmæssige tilpasninger, som for eksempel kan være at give den enkelte studerende ekstra tid til eksamen og til hjemmeopgaver, at udlevere materiale før undervisningen, at arrangere note-tagning samt at acceptere øget fravær.

Konkluderende vedrører det os alle, at normalitetsbegrebet indsnævres. På kort og på langt sigt er vi som samfund i gang med at tabe intellektuelle ressourcer og udviklingspotentiale. Der er brug for at stoppe den negative udvikling af psykisk mistroivsel blandt unge mennesker, både af samfundsmæssige årsager men ikke mindst også af hensyn til den enkelte unge. Det er et kæmpemæssigt spild af kompetencer og ressourcer.

Der gælder en international menneskeret til inkluderende undervisning, og dansk lovgivning indeholder et forbud mod diskrimination på grund af handicap i uddannelsesvæsenet. Så lad os komme i gang med at sikre favnende og fleksible undervisnings- og uddannelsessystemer, hvor også unge sårbare sikres adgang til relevant uddannelse.

Louise Meldgaard Bruun er psykolog og specialpsykolog i psykiatri. Hun arbejder med sårbare unge i psykiatrien og på uddannelsesinstitutioner. Hun er i øvrigt tilknyttet Aarhus Universitet som ekstern lektor. Louise er forfatter til en række artikler, lærebogskapitler og bøger om kognitive vanskeligheder og hvordan der kompenseres for disse. Bl.a. Skarpe tanker (Dansk Psykologisk Forlag), 'Saml tankerne' (Psykiatrifonden) og 'De oversete vanskeligheder hos sårbare elever' (Gymnasieskolen)

Pia Justesen er jurist og Ph.d. med speciale i menneskerettigheder og ligebehandling. Hun er netop vendt tilbage til Danmark efter at have boet i Chicago siden 2014, hvor hun arbejdede for handicaporganisationen Access Living og underviste i handicap-retigheder på University of Illinois at Chicago. Pia er forfatter til en række artikler og bøger om menneskerettigheder og anti-diskrimination. Den 1. oktober 2019 udkommer hendes seneste bog "From the Periphery – Real-Life Stories of Disability" på det amerikanske forlag Chicago Review Press.